

Свѣта забравн, радость не рачишь,

Саде вздышаш и жално плачешь.

Ах за шо проливалш тѣхъ слезы горчивы ?

Тѣзи сладкы уста шо сж мзлчалывн ?

Шо не ми продумаш дѣмъ разговорнъ ;

Дѣмъ разговорнъ и радостотворнъ ?

Да а' незнаеш, пнае, колко сж години

Какъ та скрyтомъ любьѣ без' да ми отминн ?

Азъ не съмь ти казал, но ты не разбра ли

Че твоа-та хѣкостъ сердце-то ми пали ?

Ако мзлчъ, пнае, нме да, и' нарычалъ,

Да ли не угади колко та обнчалъ ?

Какъ сега да габдамъ слезы да проливалш

День и ношь, дѣщице, без' да си почивалш ?

Твоа-та постелка отъ слезы прогинала ;

Тѣй кога е, пнае, какъ да и' ми си мнала ?

Мнала ми ин, дѣшо, мнала ми ин пнае,

Твой-тѣ кыстри слезы заѣ ма сж ранили.

Но мако ми тежатъ хорски лоши дѣми,

Но твой-тѣ слезы капѣжтъ катъ крошѣми.

Мене ин забравихъ тебе да жалѣѣжъ,

И не са надѣвамъ че ще оживѣѣжъ

Ако непечатъ твой-тѣ черны очы,

Съ огненнъ цѣлаувкѣ слеза да и' искочи.